

Хејтовати некога, или бацити хејт, бити хејтер – енглеска увезеница од глагола мрзети, популарна међу млађом градском популацијом, има додатно значење од прости мржње. Ако сте хејтер, ви нисте мрзитељ, него више негативан тип, тровач, особа која у свему и сваком види оно лоше. Ако тражите пример хејтерског става, довољно је да отворите очи, изађете на улицу (ако имате среће па вас већ у сопственом дому није дочекао неки породични хејт), и већ на првом кораку, ето хејтера који ће вам затровати радни дан, обављање административних обавеза или куповину.

У сваком случају, прилично смо хејтерска средина. Хејтујемо се у породици, на улици, радном месту; бацамо хејт на успешне појединце; откривамо мрачну позадину позитивних збивања често и радо.

Новак је аутентичан. И зато нема проблем да изведе пред 100 000 душа ујну, стрину, да сопственог деду интервјуише...

Дочек Новака Ђоковића био је идеалан случај за хејтере. Сељана, примитивизам, идолатрија, шта ће Мирослав Илић, још на плејбек, дочекивали га попови, па "Тап 011" који се лизао са Милошевићем, ју ју ју... Нема код хејтера разумевања другачије димензије догађаја, као на пример да је Новак тениски шампион, али такође и младић просечног музичког укуса који готиви таповце и народњаке. Страшно? Све оно на шта се овај домаћи хејтер јежи, није схватљиво чим се пређе граница: где год да макнете одавде, у „свет“, чији је заправо грађанин поменути Новак, Мирослав Илић је занимљивији него српски рокенрол, да простите. Није чак ствар ни у жанру (да ли је нешто *сељачки* или *кул*), занимљиво је оно што је аутентично, а Новак је аутентичан. И зато нема проблем да изведе пред 100 000 душа ујну, стрину, да сопственог деду интервјуише... то стварно није било нимало фенси за провинцијалне космополите, требало је вероватно цела ствар да буде *сведенија, децентнија...* без идолатрије молим, ваљда и без веселја, само отмено – уче нас (ако ћемо да се хејтујемо) махачи заставицама са Титових дочека...

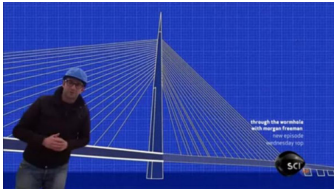
Случај емисије канала Discovery о мосту на Ади згодан је повод за уочавање нашког

хејтерског карактера. Да кренемо од питања: шта ће наш човек да прокоментарише пролазећи поред грађевине новог моста?

а) “Види молим те како граде најскупљи мост на свету а народ нема леба да једе”

б) “Овај Ђилас гради себи споменик за живота”

с) “Кажу да ће мост да уништи флору и фауну на Ади”.

И онда видите емисију која се бави великим градитељским подухватима и чујете да је пројекат овог моста иновативан, да је то тренутно подухват мостоградње број 1 у Европи, гомилу техничких детаља... (Емисија која је у стручном делу била веома занимљива, нажалост није одолела комесарском шмеку западних медија и склизнула у причу о Босанцима који су били на удару агресије Срба, а сад у Србији раде на градњи моста, какве ли симболике, мост помирења итд., итд...). Поставља се питање: зашто домаћој јавности није јасније предочено да се у њиховом граду гради јединствен мост? У ствари, свеједно је – како год да се ствар представила, на мост је већ бачен хејт - све је то Ђиласова пропаганда, предизборно градитељство, еколошка катастрофа ...

Хејтерима треба признати да су понекад у праву, тј. да су у неким случајевима мете хејта сасвим легитимне. Заслужује хејт наша политичарска каста полубогова, шлеповање државе на спортске успехе, корупција, партиократија, позивање на оптимизам у атмосфери свеопште деструкције... Значи ли то да смо у ствари као народ критични, суперпроницљиви и да мислимо својом главом? Како је могуће да такви храбри горостаси као што смо ми тако мало производимо, мало радимо и лоше живимо? Како долази до тога да бучни хејтер послушно клима главом тамо где треба, “где зека пије воду”?

Јесмо ли огрубели, изгубили поштовање и самопоштовање услед превеликог броја лажи, изневерених обећања и неправде? И колико то уопште траје?

Има ли та склоност ка негативном сагледавању људи и појава, дестимулисању неоспорно позитивних догађаја као и потпуног недостатка општег консензуса по било ком питању - неко клиничко име? Може ли да се лечи? Јесмо ли огрубели, изгубили поштовање и самопоштовање услед превеликог броја лажи, изневерених обећања и неправде? И колико то уопште траје? Да ли је сентенца *Само слога Србина спасава*, у ствари упозорење на опасност од хејтера и хејтовања?

Њен аутор Јован Драгашевић (1836-1915), официр, научник и песник, вајка се у једном писму

[\[1\]](#)

да је се његова изрека цитира у штампи као народна пословица:

“Не умем да ти кажем шта је значео мој смеј тада. Истина, мило бијаше ми што се моја та изрека уноси у народње умотворине; али - и жао ми бијаше да се моје лично од мене још за живота отима. Српска интелигенција за сваку изреку Шилерову или Гетеову зна да је њихова, а изреку једног свог раденика не зна чија је.”

Ако као држава и друштво имамо проблем са континуитетом, хејтовање га очигледно нема. Бацали су хејт на г. Драгашевића; бацају га хејтери и данас, подозриво гледајући на сваки трачак светлости у мутљагу наше друштвене стварности, отужном штимунгу у којем проводимо наше драгоцене животе.

[\[1\]](#) "Дневник", Нови Сад, 8. IV 1990.